

Edmund Bartz

Эдмунд Бартз — Посмертное воспоминание

Edmund Bartz-Obituary

10 października 1966 r. leśnicy wielkopolscy pożegnali na zawsze jednego z najstarszych dotąd żyjących leśników, byłego dyrektora Lasów Państwowych w Poznaniu — **Edmunda Bartz**a.

Edmund Bartz urodził się 18 października 1878 r. w Orchowie, w powiecie mogileńskim jako syn średniorolnego włościanina. Szkołę średnią ukończył w Trzemesznie, a studia — w Akademii Leśnej w Tharandcie, po poprzednim odbyciu rocznej praktyki. Od 1906 do 1919 r. zajmował stanowisko nadleśniczego w różnych, wyłącznie polskich prywatnych majątkach leśnych, nie mając w czasach tych dostępu do lasów państwowych.

Z chwilą uzyskania niepodległości przez Polskę wstąpił do służby państwowej obejmując stanowisko inspektora lasów państwowych w Poznaniu. Po krótkim okresie pracy w Ministerstwie b. Dzielnicy Pruskiej, zostaje w 1923 r. wicedyrektorem Lasów Państwowych w Poznaniu, a od 1925 do 1928 r. jest kierownikiem tejże dyrekcji.

Na okres ten przypada klęska sówki choinówki wraz z wszelkimi jej konsekwencjami w postaci olbrzymich wyrębów, konieczności masowego zbytu drewna narażonego na deprecjację i również olbrzymich, jak na owe czasy nie spotykanych, odnowień. Jako doświadczony praktyk **E. Bartz** dobrze wywiązuje się z niełatwych zadań. Jednak okres wytężonej pracy do tego stopnia nadwiera jego siły, że z końcem 1928 r. przenosi się na stanowisko kierownika Oddziału Ochrony Lasów przy Urzędzie Wojewódzkim w Poznaniu. Na stanowisku tym trwa do maja 1939 r., kiedy to przechodzi na emeryturę. Należy podkreślić jego wkład pracy przy realizacji masowych odnowień posówkowych i dolesień; poza tym w dużej mierze przyczynił się do właściwego zorganizowania gospodarki w lasach prywatnych, które pod jego naciskiem zyskują plany urządzeniowe lub programy gospodarcze. Wydatnie opiekował się także sprawami łowiectwa, za co Polski Związek Stowarzyszeń Łowieckich przyznał mu złoty medal.

Okres okupacji spędza w Dobrej, woj. krakowskim, dokąd został wysiedlony i gdzie w latach 1940—1945 pracuje w Spółdzielni Rolni-

czo-Handlowej. Po powrocie do Poznania w latach 1945—1952 pracuje kolejno w Wojewódzkiej Izbie Rolniczej, w Wojewódzkim Zarządzie Samopomocy Chłopskiej, w Zarządzie Lasów Państwowych i w Wydziale Rolnictwa i Leśnictwa PWRN, w końcu w Rejonie Lasów Państwowych Poznań—Wschód.

Przed 1919 r. wykładał na kursach dla gajowych urządzanych przez Towarzystwo Leśne, poza tym popularyzował las i leśnictwo, publikując artykuły w prasie i periodykach, jak Dziennik Poznański, Wieś Wielkopolska, Ziemiańin, Przegląd Leśniczy.

W uznaniu swej pracy otrzymał złoty krzyż zasługi. Odszedł od nas dobry fachowiec, sumienny pracownik i organizator, wychowawca pokoleń leśników, a przy tym człowiek prawy, nieposzlakowanego charakteru, dobry kolega i życzliwy, troskliwy przełożony. Lasy i leśnictwo wielkopolskie zawdzięczają mu istotnie wiele.

Na cmentarzu junikowskim w Poznaniu poza rodziną zegnały Go liczne rzesze byłych podwładnych, kolegów i przyjaciół.

Wiesław Szczerbiński